ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Πένθιμον ἡνίκα παιδὶ πολυξείνης ὑμέναιον
Ἤνυσεν ὀγκωτοῦ πύῤῥος ὕπερθε τάφου,
Ὡ δὲ πολυκλαύστοιο κόμας λακίσασα καρήνου
Κισσηΐς τεκέων κλαῦσε φόνους ἑκάβη.
Πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εἴρυσας ἕκτορα δεσμοῖς,
Νῦν δὲ πολυξείνης αἷμα δέχῃ φθίμενος
Αἰακίδη. τί τοσοῦτον ἐμὴν ὠδύσαο νηδύν;
Παισὶν ἔφυς γὰρ ἐμοῖς ἤπιος οὐδὲ νέκυς.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

α Πορφυρέαν τι τάνδε λεωνίδᾳ ὤπασε χλαῖναν
Ξέρξης, ταρβήσας ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς.
β Οὐ δέχομαι· προδόταις αὕτα χάρις. ἀσπὶς ἔχει με
Καὶ νέκυν· ὁ πλοῦτος δ' οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον.
α Ἀλλ' ἔθανες. τί τοσόνδε καὶ ἐν νεκύεσσιν ἀπεχθὴς
Πέρσαις; β οὐ θνάσκει ζᾶλος ἐλευθερίας.

ΑΒΒΙΑΝΟΥ.

Εἰ μὲν τοῦ ἀπὸ ἄλφα μόνους κέκεληκας κατορύσσειν
Λούκιε βουλευτὰς, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἔχεις.
Εἰ δ' (ὅπερ εὔλογόν ἐστι) κατὰ στοιχεῖον ὁδεύεις,
Ἤδη σοι προλέγω ὠριγένης λέγομαι.